

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **L. Č.**, zastoupen JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem Kostelní náměstí 233/1, Litoměřice-Město, 41201 Litoměřice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 6. 1. 2012, č. j. 334/12-1300-109360, a ze dne 6. 1. 2012, č. j. 165/12-1300-109360,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 6. 1. 2012, č. j. 334/12-1300-109360, , kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty č. j. 388421/11/009915204233 ze dne 21. 7. 2011, vydanému Finančním

úřadem pro Prahu 9, jímž byla žalobci za zdaňovací období července 2008 dodatečně vyměřena daň ve výši 161 147,- Kč a sdělena povinnost uhradit penále ve výši 32 229,- Kč. Toutéž žalobou se domáhal zrušení rozhodnutí stejného finančního ředitelství ze dne 6. 1. 2012, č. j. 165/12-1300-109360, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z přidané hodnoty č. j. 388461/11/009915204233 ze dne 21. 7. 2011, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 9, jímž byla žalobci za zdaňovací období září 2008 dodatečně vyměřena daň ve výši 455 338,- Kč a sdělena povinnost uhradit penále ve výši 91 067,- Kč.

V žalobě žalobce uvedl, že v odvolání proti oběma rozhodnutím namítal, že správce daně při dodatečném vyměření daně vycházel z výpovědi L. učiněné dne 22.3.2011 před Finančním úřadem v Jablonci nad Nisou na základě dožádání Finančního úřadu pro Prahu 9, ač tato výpověď je nepoužitelná pro nezákonný postup dožádaného finančního úřadu a nelze proto k ní přihlížet. Z protokolu totiž není jednoznačné, zda svědek se výslovně vzdává svého práva nevypovídat. Další vadou je to, že je nemožné, aby svědkovi byly předloženy k nahlédnutí kopie protokolů jiných svědků s tím, aby se k nim vyjádřil. Rovněž svědkovi nelze pokládat kapciovní a sugestivní otázky (zda může osvědčit, že faktury byly vystaveny fiktivně a že nebylo nikdy nic dodáno). V neposlední řadě nemůže být svědkovi položena otázka, zda dne 30. 3. 2010 při výsledku před policií ČR za přítomnosti soudkyně Okresního soudu v Jablonci nad Nisou vypovídal pravdivě. V rozporu s daňovým řádem je i to, aby dožádaný finanční úřad sám v protokolu konstatoval, že výpovědi svědků S., Š., H. a Č. odporují výpovědi svědka L. Je v rozporu se stejným zákonem, aby svědek nahlédl do těchto výpovědí a následně se k nim vyjadřoval. Do výpovědi svědek nebyl oprávněn nahlédnout, takové nahlédnutí co do rozsahu je nepřezkoumatelné. Povinností finančního úřadu bylo a by mu tyto protokoly předestřel a zaprotokoloval co mu bylo konkrétně předestřeno, aby bylo jednoznačné k čemu se svědek vyjadřuje. Je v rozporu, jak již výše uvedeno, aby finanční úřad pokládal svědkovi otázku, zda svědci vypovíдали pravdivě. Otázka hodnocení důkazů je na správci daně, nikoliv na svědkovi. Za tohoto stavu měla být použita svědecká výpověď svědka L. původně učiněná před Finančním úřadem v Jablonci nad Nisou, ve které tvrdil, že zboží dodal a bylo mu zaplacen. Žalovaný se s odvolacími důvody vypořádal shodně v obou napadených rozhodnutích s tím, že souhlasí, že pokládání sugestivních, zavádějících či klamných otázek je nežádoucí. V tomto případě jde o projev maximální snahy a zjištění skutkových okolností a to i obsahovou konfrontací s výpověďmi ostatních svědků, či položení otázky zda při výsledku před policií za přítomnosti soudkyně vypovídal pravdivě. To samé se týká osvědčení vystavených fiktivních faktur. K nahlédnutí do svědeckých výpovědí žalovaný uvádí, že takový přístup je transparentní, na svědeckých výpovědích byly odstraněny identifikační údaje svědků, kromě jména. K původní výpovědi svědka L. žalovaný uvedl, že v rámci této výpovědi vystupoval v pozici daňového subjektu, nikoliv svědka. Skutečnost, že pan L. jako daňový subjekt v rámci dříve provedeného vytykácího řízení potvrdil dodání a zaplacení zboží je samozřejmě v rozporu s jeho následnými svědeckými výpověďmi. Tento rozpor je zarážející, ale vzhledem k odlišnému postavení daňového subjektu a svědka v daňovém řízení odůvodnitelný, proto se v tomto případě zcela nepochybně jedná o kvalifikovanou indicii, která vyvolala pochybnosti o skutečněných předmětných zdanitelných plnění.

Žalobce proto tvrdil, že byl zkrácen na svých právech, tím, že správce daně postupoval v rozporu s daňovým řádem, jak uvedeno pod bodem I. této žaloby. V první řadě je tvrzeno, že není rozdíl v postavení daňového subjektu a svědka, když daňový

subjekt výslovně v přiznání k dani z přidané hodnoty prohlašuje, že všechny uvedené údaje tohoto přiznání jsou pravdivé a úplné. Daňový subjekt tedy nemůže uvádět nepravdu, jak by bylo možné dovodit z odůvodnění žalovaného z rozdílnosti postavení oproti svědkovi. Daňové právo hmotné je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt uvádí údaje pravdivé, nikoliv nepravdivé. Proto námitka žalobce ohledně původní výpovědi byla zcela na místě. To samé se týká i kladení otázek ze strany správce daně jak podrobně uvedeno pod bodem I. V žádném případě se žalovaný s touto částí odvolání kvalifikovaně nevypořádal. O tom svědčí i skutečnost, že nad rámec odvolacích důvodů sám žalovaný uvádí, že z původních výpovědí byly odstraněny identifikační údaje svědků kromě jména. Žalobce tvrdí, že postup, kdy je nahlíženo do neúplného obsahu výpovědi není možný. Povinností bylo aby správce daně takovou výpověď 'předestřel (přečetl), nikoliv umožnilo do ní nahlédnout. Žalobce proto navrhl, aby obě napadená rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu byla zrušena pro nezákonnost nebo pro vady řízení a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení a zároveň, aby žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Odvolací správní orgán ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky, odkázal na odůvodnění obou napadených rozhodnutí, a zdůraznil, že postavení daňového subjektu na straně jedné a svědka na straně druhé v daňovém řízení je odlišné. Žalobci nebyla žádná jeho procesní práva. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Napadenými rozhodnutími byla zamítnuta odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům na daň z přidané hodnoty za měsíce červenec 2008, resp. září 2008. Tyto výměry byly vydány v návaznosti na výsledky daňové kontroly u žalobce a dalšího dokazování, v jehož rámci byli jako svědkové vyslechnuti paní S. S., paní D. Č., pan R. Š. a pan I. H. Dne 22. 3. 2011 byl jako svědek vyslechnut pan A. L., který výslovně uvedl, že s panem Č. v roce 2008 neobchodoval, žádný prodej bižuterie panu Č. se neuskutečnil, jednání s panem Č. probíhala ve firmě pana Č. nebo v Glass components v Jablonci, někdy též v Praze na Černém mostě a účastnil se jich pouze pan Č., jednání se týkala obchodů a faktur na bižuterii, přesněji smyšlených faktur, nikdy panu Č. nic neprodal a nikdy pro něj nic nedělal. Po nahlédnutí do faktur vystavených v roce 2008 jeho jménem pro odběratele L. Č., svědek v této souvislosti uvedl, že tyto faktury osobně vystavil, orazítkoval a podepsal, platby za faktury neproběhly, ale dostal 3-6% z DPH, tyto částky byly předávány panem Č. v Jablonci a v Praze na Černém mostě, zboží uvedené na fakturách nikdy nenakoupil, firma TOPAZ (dodavatel svědka) byla smyšlená a neexistuje, žádné práce (třídění, návleky, kompletaci aj.) nevykonával, osvědčuje, že uvedené faktury byly vystaveny fiktivně, a že panu Č. nikdy nic nedodal a neprovedl pro něho žádné služby a jeho svědecká výpověď provedená Policií ČR dne 30. 3. 2010 byla pravdivá. Dále byly svědkovi předloženy k nahlédnutí svědecké výpovědi S. S., R. Š., I. H. a D. Č. s konstatováním, že odporují jeho výpovědi učiněné na Policii ČR provedené dne 30. 3. 2010. Svědek k předloženým svědeckým výpovědím vyjádřil s tím, že S. S. nezná, nikdy jí neviděl a její tvrzení, že navážel zboží, se nezakládá na pravdě, D. Č. nikdy u pana Č. neviděl a nikdy od něho nepřebírala žádné zboží, I. H. zná pouze od vidění, určitě ne 15 let, nikdy se s ním fyzicky nebavil a pan H. nikdy nebyl účasten jednání mezi svědkem a panem Č., R. Š. v životě neviděl, nikdy zboží nepřivezl do Trávnícké ulice, neví, kde to ani je a nikdy u toho pan H. nebyl. Dále vypověděl, že z Jablonce zná od vidění pana H. a paní Č., nesetkal se s nimi u žádné příležitosti, maximálně se s nimi

pozdraví, nikdy nebyli přítomni obchodování s panem Č., svědci vypovídali o jeho podnikatelské činnosti v roce 2008 nepravdivě, veškeré výpovědi a podklady jsou na hospodářské kriminálce a jeho výpověď je pravdivá. Na otázky kladené žalobcem pak pan L. uvedl, že vystavil předmětné faktury v roce 2008, že zboží žalobci nedodal a nedodal dobropis, a výslovně uvedl, že na Finančním úřadě v Jablonci nad Nisou lhal, nepamatuje si, že by na firmu vůbec jel a vyžadoval vyšší sumu, suma byla stanovena na 3-6% z DPH, zboží neprodal a od jisté firmy TOPAZ, od které ho měl nakupovat nic nemohl nakoupit a prodat, protože tato firma byla smyšlená. Dále svědek uvedl, že nikdy nespolupracoval s Rusy nebo Ukrajinci, na jeho adrese ho nikdo nikdy neobtěžoval ani nevydíral, neměl kdo, protože nákupy byly provedeny od smyšlené liberecké firmy TOPAZ; dále uvedl, že mezi ním a panem Č. existovala ústní dohoda k placení 3-6%, což vždy nebylo přesně zapláceno.

Ve spise předloženém žalovaným, je založen protokol o výpovědi pana Aleše L. dne 22. 3. 2011 a soud po seznámení s tímto podkladem konstatoval, že žalobní námitky nejsou důvodné.

Soud především odmítl námitku nezákonnosti výpovědi tohoto svědka z důvodu toho, že není jednoznačné, zda svědek se vzdává svého práva nevypovídat. Z textu na straně 2 tohoto protokolu je zřejmé, že svědek byl řádně poučen o právech a povinnostech svědka v daňovém řízení, a to včetně práva odepřít výpověď. Svědek výslovně uvedl, že tomuto poučení porozuměl a svou výpověď poté neodepřel. Na otázky finančního úřadu pak uvedl skutečnosti, z nichž vyplynulo, že se žalobcem nikdy neobchodoval, žádnou bižuterii mu neprodal, jím vystavené faktury byly falešné a od žalobce za ně dostával platby ve výši 3 až 6 procent z DPH. Dále svědek potvrdil, že obdobně vypovídal jako svědek na Policii České republiky v Jablonci nad Nisou dne 30. 3. 2010. Poté, kdy mu byly předloženy k nahlédnutí svědecké výpovědi paní Sylvie S., pana R. Š., pana I. H. a paní D. Č., svědek uvedl, že z nich zná od vidění pouze pana H. a paní Č., ani ti ale nikdy nebyli přítomni obchodování se žalobcem a jejich výpovědi nejsou pravdivé. Na dotazy žalobce pak svědek uvedl, že dříve u finančního úřadu lhal, tvrdil-li, že žalobci zboží dodal; toto zboží neprodal a firma TOPAZ, od které měl nakupovat, byla smyšlená. Popřel rovněž jakoukoliv spolupráci s Ukrajinci či s ruskými občany. Podle ústní dohody mu žalobce měl dát 3 – 6 %, což ani vždy přesně nezaplatil.

Z obsahu spisu dále vyplývá, že proti oběma dodatečným platebním výměrům podal žalobce odvolání, v nichž uplatnil v podstatné míře stejné námitky vůči nezákonnosti postupu správce daně při výslechu svědka L. a z ní vyplývající údajné nepoužitelnosti jeho výpovědi dne 22. 3. 2011. Jak je pak zřejmé z odůvodnění obou napadených rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, odvolací správní orgán se s těmito námitkami jednotlivě a v úplnosti vypořádal, o čemž svědčí argumentace na str. 11 až 13 obou napadených rozhodnutí, na kterou soud pro stručnost odkazuje. Soud proto neshledal, že by odvolací námitky byly vyřízeny neúplně, nedostatečně či nepřezkoumatelně. Pokud měl žalobce za to, že odvolací orgán se s jeho odvoláním nevypořádal kvalifikovaně, měl takto formulované konkrétní výhrady uvést v žalobě, což však až na výjimky neučinil. Společnou vadou žaloby je totiž skutečnost, že žalobce vesměs pouze tvrdí, že některé postupy správce daně při provádění výslechu pana L. byly nezákonné, aniž by však poukázal na jakékoliv ustanovení jakéhokoliv zákona, s nímž by měl být kterýkoliv z úkonů správce daně v rozporu. Byť obecně není povinností žalobce v řízení o žalobě podle ust. § 65 a násl.

soudního řádu správního výslovně označovat normy, jimž by mělo napadené rozhodnutí – anebo jemu předcházející řízení – odporovat, v aktuálně projednávané věci nelze než uzavřít, že z žalobcovy argumentace není pro její naprostou nekonkrétnost vůbec zřejmé, kterým normám daňového řízení postup finančních orgánů nevyhovuje nebo alespoň v jakém směru či smyslu zákonu odporuje. V žalobě například žalobce uvedl nic o tom, jaká norma daňového řádu – anebo i jiného zákona - by vylučovala možnost, aby svědkovi v daňovém řízení byla k vyjádření předestřena výpověď jiného svědka formou nahlédnutí do protokolu o této výpovědi. Jestliže je soud v řízení o této žalobě vázán rozsahem a obsahem žalobních námitek, nebylo v jeho pravomoci vzhledem k zásadě pak vlastním přezkumem v rozhodování Finančního úřadu pro Prahu 9, ani Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu neshledal žádnou zjevnou nesprávnost, ke které by musel přihlédnout z moci úřední. Za tohoto stavu věci pak nebylo možno o takto nekonkrétních žalobních námitkách rozhodnout jinak, než je jako celek odmítnout.

Jedinou konkrétní námitku spatřoval soud ve tvrzení žalobce o tom, že v postavení daňového subjektu a svědka není rozdíl, když ani daňový subjekt nemůže uvádět nepravdu, jak by bylo možné dovodit z odůvodnění žalovaného z rozdílnosti postavení oproti svědkovi. Daňové právo hmotné je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt uvádí údaje pravdivé, nikoliv nepravdivé, a proto námitka žalobce ohledně původní výpovědi byla zcela na místě.

Soud tuto námitku odmítl jako nedůvodnou, a to na základě konstatování, že postavení daňového subjektu na straně jedné a svědka v daňovém řízení na straně druhé je velmi odlišné co do jejich práv a povinností. Daňový subjekt je sice obecně povinen uvádět pravdu ohledně své daňové povinnosti, ale není vystaven hrozbě sankcí v případě, kdy neuvede pravdu – svědkovi však veřejnoprávní sankce za nepravdivou výpověď hrozí, jak vyplývá z ust. § 21 odst. 1 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů.

Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. června 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková